

Od dějin umění k módnímu salonu na Vinohradech

S Hanou Noble rozmlouvá Marie Opatrná

Hana Noble vystudovala dějiny křesťanského umění na KTF UK. Nyní vede na pražských Vinohradech vlastní oděvní salon Lazy Eye orientovaný na americkou retro módu 50. let 20. století.

Zaměřovala jste se na americkou kulturu 20. století již během studia, nebo Vás tábly jiné směry?

Ve své bakalářské práci jsem se zaměřila na umění 90. let v Čechách, konkrétně jsem studovala díla Krištofa Kintery, Davida Černého a Mileny Dopitové. Po ukončení bakalářského studia na KTF UK jsem odešla do Ústí nad Labem studovat kurátorství. Zde jsem se věnovala americkému umění od roku 1995 až do současnosti. Padesátá léta mě sice zajímala, ale nebyla mým hlavním tématem.

U nás jste studovala v prvním ročníku nového studijního oboru dějiny umění, zažila jste tedy počátky Ústavu dějin křesťanského umění na KTF UK. Přednášeli Vám velikáni oboru, o kterých současní studenti pouze slyší z vyprávění nebo čtou jejich knihy. Na koho nejvíce vzpomínáte?

Asi nejvíc na profesora Royta, který na fakultě ještě působí. Pak samozřejmě na docenta Meda, ten byl vždycky šarmantní, v červeném svetru. Úžasný byl pan doktor Slezák. Na jeho přednášky jsem chodila dokonce i se psem.

V různých rozhovorech zmiňujete, že na začátku Vašeho podnikání byly stáže v Londýně a New Yorku, kde jste si našla první retro šaty. Ráda bych se však zeptala na samotné stáže. Jak jste je prožívala a co Vás k nim přivedlo?

V době, kdy jsem chodila na KTF UK, nebylo možné na takovou stáž vyjet. Dalo se jet pouze do Drážďan a do Vídně. Toho mohl využít samozřejmě pouze ten, kdo uměl německy. A k těm já jsem nepatřila. Pracovní stáž se mi podařilo absolvovat až prostřednictvím školy v Ústí. Přes kamaráda jsem získala kontakt na jednu galerii v Londýně, s tou jsem následně uzavřela dohodu, díky které jsem tam mohla odjet. Pracovala jsem přímo v galerii, stážistů nás tam bylo více a každý měl na starosti trochu něco jiného. Ale myslím si, že než pracovat v kulturní instituci bylo pro mě větší školou pobývat v samotném městě, chodit na výstavy apod.

Druhou stáž do New Yorku jsem si už vyřídila úplně sama. A také jsem si ji sama zaplatila. Spojila jsem se s českým centrem a s ním jsem si dohodla pracovní stáž. Mohla jsem tam zůstat pouze tři měsíce, ale kromě centra jsem navštěvovala i výstavy, knihovny apod. Obojí pro mě bylo tou největší školou, nejvíce mi dal samotný výjezd. Myslím si, že by všichni studenti měli absolvovat podobné stáže, a to nejen kvůli jazyku. Vždyť tak mohou získat nové zkušenosti, poznají, jak to funguje někde jinde.

Nedávno jsem na webovém portálu Artalk.cz četla článek o výstavě absolventů AVU. Autorka článku, který se jmenoval „Ti kvalitní a ti druzí“, se zamýšlela nad otázkou, zda je správné sledovat pouze úspěšné absolventy AVU a na ty „neúspěšné“ zapomenout. Většina absolventů totiž vloží svoji způsobilost a umělecké myšlení do jiných profesí a aktivit. Domnívám se, že v oboru dějin umění je to obdobné. Jen špička ledovce se stane ryčím kunsthistorikem, další část se věnuje ochraně kulturního dědictví. Velké množství však opět vloží své nabyté znalosti a dovednosti

Škola je důležitá,
formuje. Jenom člověk
musí být otevřený
a vnímat to.

Věk prvního svatého přijímání,
Henri Alphonse Laurent-Desrousseaux,
1862–1906

(zdroj: Wikimedia Commons)

do jiných profesí. Podle mého názoru však jejich studium nebylo marné, studium dějin umění člověka přece jenom svým způsobem změnilo a ovlivnilo jeho názírání na svět. Vnímáte to taky tak?

Musím říct, že nad tím dost často přemýšlím. Jsem ráda, že jsem se rozhodla pro studium dějin umění. Nejdříve jsem vystudovala střední uměleckou školu – scénografii. Pak jsem chtěla jít na UMPRUM nebo na obdobnou školu. Ale dostala jsem se na KTF UK. A tam jsem narazila na skvělou partu lidí. A právě díky svým spolužákům, ale i známým ze střední, kteří působili v uměleckém prostředí, jsem se seznámila s mnoha dalšími lidmi v této oblasti, se zajímavými projekty i galeriemi. Například s lidmi okolo galerie A. M. 180, což mě do budoucna ohromně formovalo. Myslím si, že člověk nemá věšet hlavu nad tím, že nebude kunsthistorik nebo kurátor. Takové povolání může vykonávat člověk, který má skutečně dar od Boha. A já jsem si byla vědoma toho, že ho nemám. Takže jsem šla jinou cestou. Ale samotná škola je důležitá, protože formuje. Jenom člověk musí být otevřený a vnímat to. A nemlátit hlavou proti zdi, když to tudy nejde. V tu chvíli je třeba najít jinou cestu a čerpat z ní. Škola mi toho dala hodně a ráda na ni vzpomínám.

Pobledem dnešní doby jste mladá úspěšná podnikatelka, matka dvou dětí, jistě znáte mnoho známých osobností, které nosí Vaše šaty. Na druhou stranu svůj čas a prostředky dáváte také několika nadačním fondům. Ráda bych se tedy zeptala na Váš postoj, jak propojujete své podnikání s neziskovou sférou a se svým záměrem pomáhat.

Dá se říct, že to ke mně přišlo samo a začalo to právě díky retro šatům. Nadto jsem svůj podnik pojmenovala podle své oční vady. Přišlo mi proto namísto, abych i já začala pomáhat. Navíc přímo k nám do obchůdku chodí mnoho lidí, kteří mají nějaký handicap. Například nedávno přišla paní s kyslíkovou bombou. A tito lidé mi sami říkají, že se u nás cítí velmi příjemně. A to mě velmi těší. Začala jsem tedy přemýšlet o tom, že je nejen dobré mluvit o handicapovaných lidech a o jejich konkrétním problému a pomáhat jim, ale také je nějak motivovat. Nyní jsme se například spojili s organizací Pink Bubble, podporující lidi do 30 let, kteří prodělali nebo prodělávají rakovinu. Společně jsme připravili pro Karlínský ples přehlídku, na které půjdou v našich šatech klientky této organizace spolu s herečkami a modelkami. Baví mě těmito lidem pomáhat, motivovat je a podporovat. A do budoucna chceme spolupracovat dál. Pomáhat holkám, které přišly o vlasy. Dodat jim kuráž. Mám v úmyslu podpořit nadaci také finančně, určitými procenty z výdělku. Také plánujeme ještě s dalšími designéry udělat přímo pro tyto ženy módní doplňky.

První svaté přijímání,
Jose Gallegos y Arnosa, 1857–1917
(zdroj: Wikimedia Commons)

Musím položit i jednu obligátní otázku, protože jestli dočetl nějaký teolog až sem, tak mu to pořád vrtá hlavou. Jste nějakými rodinnými vazbami spojena s teology Timothyem a Ivanou Noble, nebo je to pouze shoda jmen?

Můj muž je cizinec. A když jsem se vdala, tak jsme hledali, jestli v Čechách žije ještě někdo s tímto příjmením. A našli jsme právě tento pár. Takže o něm víme, ale příbuzní nejsme, nikdy jsme se ani nepotkali.

Dočetla jsem se, že nešíjete, ale sama si vybíráte materiál. Kde jste se to naučila, na KTF UK ani v Ústí se toto asi neučí?

Já sama si nepřišiju ani knoflík (smích). Ale o tom to není. Záleží na tom, jak si to „zmenežujete“ (smích). Nejprve mi šila maminka, nyní mám už tým krejčovských. A já sháním pouze látky a střihy a dávám to celé dohromady. Ale nebýt týmu okolo mě, tak by to nešlo. Zkušenosti s látkami mě naučil život. A pořád se samozřejmě učím, co a jak zvolit, s čím jak nakládat. Třeba se jednou naučím i šít (smích).